ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Ὅταν ὁ Ἀλέξανδρος Δουμᾶς ἐφοιτοῦσε στὸ λύκειο, μιὰ μέρα τὸν πῆρε παράμερα ἕνας λίγο μεγαλείτερος συμμαθητής του καὶ τοῦ εἶπε :

— Ἐγὼ λέω νὰ μουντζώσουμε τὰ χαρτιὰ καὶ τοὺς δασκάλους καὶ νὰ πᾶμε νὰ βροῦμε χρυσάφι.

— Καὶ ποῦ θὰ τὸ βροῦμε τὸ χρυσάφι ; ρώτησε κάτωχ ἔκπληκτος, ἀλλὰ γοητευμένος ὁ Δουμᾶς.

— Στὴν Αἴγυπτο, ἀποκρίθηκε ὁ εὐφάνταστος συμμαθητής του. Μονάχα ἐκεῖ θὰ τὸ πετύχουμε καθὼς ἐδιάβασα στὰ μυθιστορήματα... Θὰ σκάψουμε τὰ μνημεῖα καὶ θὰ τὸ βγάλουμε...

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Δουμᾶς φαινόταν ἀκόμα διστακτικός, ὁ νεαρὸς τυχοδιώκτης ἐξακολούθησε :

— Ὅσο γιὰ λεπτὰ δὲν ἔχουμε ἀνάγκη. Δὲς αὐτὸ τὸ πορτοφόλι. Εἶνε γεμᾶτο παράδες. Αὔριο τὸ πρωῒ λοιπὸν τραβοῦμε γιὰ τὴ Μασσαλία κι' ἀπὸ κεῖ μπαίνουμε σ' ἕνα βαπόρι κι' ἀναχωροῦμε...

Πραγματικῶς τὴν ἄλλη μέρα οἱ δυὸ φίλοι βρισκότουσαν στὴ Μασσαλία. Ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἔφευγε ἀμέσως πλοῖο γιὰ τὴν Αἴγυπτο, μπῆκαν σὲ μιὰ λέσχη γιὰ νὰ περάσουν τὴν ὥρα τους.

Ἐκεῖ ὅμως, ἐπειδὴ δὲν εἶχαν τί νὰ κάμουν, μπλέχτηκαν στὸ χαρτοπαίγνιο κι' ἔχασαν τὰ χρήματά τους !

— Καὶ τώρα, ρώτησε ὁ Δουμᾶς, μὲ τί θὰ πᾶμε στὴν Αἴγυπτο ;

— Δὲν λὲς καλύτερα, μὲ τί θὰ γυρίσουμε στὸ Παρίσι ; τοῦ εἶπε ὁ συμμαθητής του.

Εὐτυχῶς ὅμως, ὁ ἀθεόφοβος αὐτὸς εἶχε μαζύ του ἕνα ἀσημένιο καλαμάρι, καλλιτεχνικὰ σκαλισμένο. Τὸ πούλησαν λοιπὸν καὶ πῆραν τὰ ἔξοδα ἐπιστροφῆς.

Καὶ ὅταν ἐγύρισαν στὸ Παρίσι, ὅπου οἱ οἰκεῖοι των τοὺς ἀναζητοῦσαν μ' ἀγωνία, ποτὲ πειὰ δὲν ξανασκέφτηκαν νὰ ἐπιχειρήσουν παρόμοιο ταξεῖδι πρὸς ἀνεζήτησιν χρυσοῦ.

* * *

Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Δουμᾶ μιὰ γαλλίδα κυρία, φίλη του, ἔφερε στὴ δημοσιότητα ἕνα ἐνδιαφέρον λεύκωμα, στὸ ὁποῖο ὁ μεγάλος μυθιστοριογράφος εἶχε ἀπαντήσει σ' ἕνα σωρὸ ἐρωτήματα. Ἰδοὺ μερικὲς ἀπὸ τῖς ἐνδιαφέρουσες αὐτὲς ἀπαντήσεις :

Ποιὰ εἶνε ἡ προσφιλέστερή σας ἀρετή ; — Ἡ εὐεργεσία.

Ποιὸ εἶνε τὸ καλύτερο προτέρημα τοῦ ἀνδρός ; — Ἡ ἐπιείκεια.

Ποιὸ εἶνε τὸ καλύτερο προτέρημα τῆς γυναικός ; — Ὁ ἔρως.

Ποιὰ εἶνε ἡ πιὸ ἀγαπητή σας ἀσχολία ; — Ἡ ἐργασία.

Ποιὸ εἶνε τὸ κυριώτερο γνώρισμα τοῦ χαρακτῆρος σας ; — Ἡ ξενοιασιά.

Ποιὸ θεωρεῖτε ὡς τὸ μεγαλείτερο δυστύχημα ; — Τὴν ἀπώλεια ἀγαπημένου πλάσματος.

Ἂν δὲν ἤσαστε αὐτὸς ποὺ εἶστε, τί θὰ θέλατε νὰ εἶστε ; — Οὐγκώ.

— Ποῦ προτιμᾶτε νὰ ζῆτε ; — Παντοῦ, ἀρκεῖ νὰ ὑπάρχη χαρτί, μελάνη καὶ πένα.

Ποιοὺς πεζογράφους προτιμᾶτε ; — Τὸν Βάλτερ Σκώτ, τὸν Κοῦπερ καὶ τὸν Μεριμέ.

Ποιοὺς ποιητὰς ἀγαπᾶτε περισσότερο ; — Τὸν Οὐγκώ, τὸν Λαμαρτῖνο καὶ τὸν Μυσσέ.

Ποιοὶ εἶνε οἱ ζωγράφοι καὶ οἱ μουσουργοὶ ποὺ ἐκτιμᾶτε ; — Ὁ Ρέμπρανς, ὁ Ροῦμπενς, ὁ Βέμπερ καὶ ὁ Μπελλίνι.

Ποιοὺς ἥρωας ἀγαπᾶτε ; — Τὸν Χριστὸ καὶ τὸν Καίσαρα.

Ποιὲς ἡρωΐδες τῆς ἱστορίας ἀγαπᾶτε ; — Τὴ Μαγδαληνή, τὴ Ζὰν ντ' Ἄρκ καὶ τὴν Καρλότα Κορνταί.

τί 'Αηνικόλας ἔρχεται, τὰ χιόνια φορτωμένος».

Γιὰ τὸ πρῶτο χιόνι ὑπάρχει ἡ ἑξῆς παροιμία :

«'Αγιὰ Βαρβάρα γέννησε, τὸ δέχτη ὁ 'Αγιος Σάββας κι' ὁ 'Αη Νικόλας ἔτρεξε νὰ πάη νὰ τὸ βαφτίση».

Στὴν Κεφαλληνία—ποὺ τιμοῦν πολὺ τὸν Ἅγιο—συνηθίζουν νὰ τὸν γιορτάζουν μὲ γενναία σκορδοφαγία. Θαλασσινοὶ καὶ στεριανοὶ τρῶνε τὴν ἡμέρα ἐκείνη—6 Δεκεμβρίου—ψάρια μὲ σκορδαλιά, ποὺ τὰ βιβάρια τοῦ Μεσολογγίου στέλνουν ἄφθονα—ἰδίως κεφαλόπουλα—στὸ Ἀργοστόλι. Οἱ Κεφαλλονῖτες λένε :

«Τοῦ 'Αγίου Νικολάου
. . .πού 'ν' τσῆ γῆς καὶ τοῦ πελάου».

Γιὰ τὴν ποσότητα τοῦ χιονιοῦ ποὺ πέφτει γύρω ἀπὸ τὶς τρεῖς κοντινὲς γιορτές, ὁ λαὸς λέει :

Βαρβάρα, βαρβαρώνει,
Σάββας σαβανώνει
"Αης Νικόλας παραχώνει.

Καὶ οἱ πρόσφυγες τέλος ποὺ ἦρθαν ἀπὸ τὴ Βυθηνία (τὴν πατρίδα τοῦ Λαζάρου) λένε τὸ ἴδιο πρᾶμμα... Ἑλληνοτουρκιστί :

"Αγια Βαρβάρα βαραλὴμ
"Αγιο Σάββα σαβαλὴμ
'Αγιὸ Νικόλα τσὸκ λοκμὰ γεελίμ !

ΟΙ ΣΠΑΝΙΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ

Ο ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΪΔΗΣ

Ἡ εὐσυνειδησία του. Ὑπεράνω τῆς ἀνθρωπίνης μιζέριας. Οἱ κομματάρχαι ὅμως ἐκδικοῦνται. Μεταθέσεις ἐπὶ μεταθέσεων. Χειμωνιάτικο λουτρό. Ὅπου συλλαμβάνεται ὡς... λήσταρχος. Ἡ γκάφα τοῦ ἀποσπασματάρχη, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Δημοσιεύουμε σήμερα μερικὰ ἄγνωστα χαρακτηριστικὰ ἀνέκδοτα ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ περιφήμου Ἕλληνος πεζοπόρου καὶ ἀνωτέρου δικαστικοῦ Κωνσταντίνου Παρασκευαΐδη, γιὰ τὸν ὁποῖο καὶ ἄλλοτε ἔχουμε γράψει ἐν ἐκτάσει.

Ὁ Παρασκευαΐδης ἦταν ἀμείλικτος ὡς δικαστὴς καὶ σὲ κανέναν δὲν χαριζόταν ποτέ. Μιὰ φορὰ ἔλαβε ἀπὸ τὸν ἀδελφό του ἕνα γράμμα, στὸ ὁποῖο τοῦ συνιστοῦσε τὸν κομματὴ καὶ τὸν παρακαλοῦσε νὰ φροντίση κατὰ τὴ δίκη νὰ τὸν ἀθωώση. Ὁ Παρασκευαΐδης μόλις διάβασε τὸ γράμμα, τὸ ἔκανε κομμάτια καὶ βάζοντάς το μέσα σ' ἕνα ἄλλο φάκελλο τὸ ἐπέστρεψε στὸν ἀδελφό του μὲ τὸν ἴδιο κομιστή.

Ἐπειδὴ ἀκριβῶς ὁ Παρασκευαΐδης ἦταν ἄνθωπος τοῦ καθήκοντος καὶ δὲν ὑπέκυπτε στῖς ἀπαιτήσεις τῶν κομματαρχῶν, γι' αὐτὸ κάθε τόσο τοῦ ἐκοινοποιοῦντο μεταθέσεις, πολλὲς φορὲς ἀπὸ τὴ μιὰ ἄκρη τῆς Ἑλλάδος στὴν ἄλλη. Ὁ Παρασκευαΐδης ὅμως δὲν στενοχωριόταν γι' αὐτό, γιατὶ ἦταν συνηθισμένος. Ἔπαιρνε λοιπὸν τὸ κατέλλο του, τὸ σακκοῦλι του καὶ τὸ ἀπαραίτητο ραβδί του καὶ τραβοῦσε ἥσυχα μὲ τὰ... πόδια γιὰ τὴ νέα του θέσι, ὁπουδήποτε κι' ἂν βρισκόταν αὐτή. Καταστάσεις γιὰ ὁδοιπορικὰ ἔξοδα οὐδέποτε συνεπῶς ὑπέβαλε στὸ δημόσιο.

* * *

Μιὰ μέρα, ὅταν ὁ Παρασκευαΐδης ἦταν ἐφέτης στὴ Λάρισσα, βγῆκε νὰ περιπατήση ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι ἀκολουθῶντας τὴν ἀκροποταμιά. Καθὼς προχωροῦσε, εἶδε σ' ἕνα σημεῖο τοῦ ποταμοῦ μερικοὺς φτωχοὺς ψαράδες ποὺ τὰ δίχτυα τους εἶχαν μπλεχτεῖ καὶ τοῦ κάκου τραβοῦσαν νὰ τὰ βγάλουν μὲς ἀπ' τὸ νερό.

Ὁ Παρασκευαΐδης, χωρὶς νὰ χάση καιρό, ἂν καὶ ἦταν χειμῶνας, ἔβγαλε τὰ ροῦχα του καὶ ἔπεσε μέσα στὸ ποτάμι. Ἐπειδὴ δὲ τὸ ρεῦμα ἦταν ὁρμητικό, γιὰ μιὰ στιγμὴ κινδύνευε νὰ παρασυρθῆ. Ἐπὶ τέλους ὅμως κατόρθωσε νὰ βγάλη ἔξω τὰ δίχτυα ἀπείραχτα καὶ γεμάτα ἀπὸ ψάρια. Ὅταν δὲ οἱ ψαράδες θέλησαν νὰ τὸν εὐχαριστήσουν γιὰ τὴν πρᾶξι του, ὁ Παρασκευαΐδης τοὺς εἶπε :

— Ἀ, μπά, δὲν ἀξίζει νὰ κάνετε λόγο γιὰ τέτοιο μικρὸ πρᾶμμα !...

Κι' ἐξακολούθησε ἥσυχα τὸν περίπατό του, σὰν νὰ μὴν εἶχε συμβεῖ τίποτε.

* * *

Κατὰ τὸν Αὔγουστο τοῦ 1882, ξεκίνησε ἕνα πρωῒ ἀπὸ τὴ Λάρισσα καὶ τράβηξε γιὰ τὴν Ἀγυιὰ ὅπου γινόταν πανηγῦρι. Ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ, γεμάτος σκόνη καὶ ἡλιοκαμμένος, ὅπως ἦταν, ἀπέφυγε νὰ παρουσιαστῆ στῖς ἀρχὲς τοῦ τάτου, γιατὶ δὲν ἀγαποῦσε τῖς ἐπιδείξεις καὶ τοὺς θορύβους γύρω ἀπὸ τ' ὄνομά του.

Ἄρχισε λοιπὸν νὰ περιφέρεται μόνος του ἐδῶ κι' ἐκεῖ χαζεύοντας μὲ τὸν κόσμο ποὺ γλεντοῦσε. Ἀλλὰ τὸ στρατιωτικὸ ἀπόσπασμα ποὺ ἔτυχε νὰ παρευρίσκεται ἐκεῖ, βλέποντας τὸ ἀγριωπὸ παρουσιαστικό του, καὶ μὴν ξέροντας τίποτε γι' αὐτόν, τὸν πέρασε γιὰ... λήσταρχο !

Καὶ πραγματικὰ ἐκεῖνες τῖς ἡμέρες εἶχε φανεῖ ἐκεῖ γύρω μιὰ ληστρικὴ συμμορία ποὺ εἶχε διαπράξει ἀρκετὲς ληστεῖες.

Ὁ ἀποσπασματάρχης λοιπόν, ἀφοῦ τὸν παρακολούθησε κάμποσο κι' ἐνίσχυσε τῖς ὑποψίες ποὺ εἶχε, πλησίασε τὸν ἀνύποπτο ξένο καὶ τὸν ρώτησε :

— Δὲν μοῦ λές, πατριώτη, τί γυρεύεις ἐδῶ ; Ποιὸς εἶσαι τοῦ λόγου σου κι' ἀπὸ ποῦ μᾶς κόπιασες ;

— Εἶμαι ὁ Παρασκευαΐδης ὁ ἐφέτης...

— Μωρὲ μοῦτρα γιὰ ἐφέτης ! Καὶ δὲν μοῦ λές, ἔχεις κανένα μέρος νὰ κοιμηθῆς ;

— Ὄχι, δὲν γνωρίζω κανέναν ἐδῶ...

— Ἀφοῦ εἶν' ἔτσι, ἔλα μαζύ μου καὶ θὰ σοῦ βρῶ ἐγὼ ἕνα κατάλυμα πρώτης τάξεως...

Καὶ ὁ ἀποσπασματάρχης ἔδωσε διαταγὴ στοὺς ἄνδρες του νὰ τὸν πάσουν καὶ νὰ τὸν ὁδηγήσουν στὸ οἴκημα τῆς ἀστυνομίας, ὅπου δὲν ἄργησε νὰ συγκεντρωθῆ πλῆθος κόσμου γιὰ νὰ ἰδῆ τὸ... φοβερὸ ἀρχιληστή !

Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἔσπευσε ἐκεῖ καὶ ὁ εἰρηνοδίκης Ἀγυιᾶς, ὁ ὁποῖος ἀναγνώρισε κατάπληκτος τὸν ἐφέτη τῆς περιφερείας του, τὸν ὁποῖον ὁ ληστοφάγος ἀποσπασματάρχης ἑτοιμαζόταν νὰ στείλη δεμένον στὴ Λάρισσα.

Ὁ Παρασκευαΐδης ὅμως μετὰ τὴν ἀποκάλυψη δὲν προέβη σὲ καμμιὰ καταγγελία κατὰ τοῦ ὑβριστοῦ του καὶ μόνο ὕστερ' ἀπὸ χρόνια μαθεύτηκε τυχαῖα τὸ ἀστεῖο αὐτὸ ἐπεισόδιο.